

CHỊ KHÔI

Phạm Vũ Anh Nam

Tôi biết chị Khôi lúc tôi mới vừa 8 tuổi, đó là vào năm 1963. Nhà chị ở cạnh nhà tôi. Dân chúng miền Nam sống ở các tỉnh lỵ xa xôi thời đó phải dọn vào ấp Chiến lược. Làng tôi ở tên là ấp Nam Hà, cách tỉnh Long Khánh khoảng 9 cây số. Về sau, khi đã lớn khôn và xa quê xưa làng cũ, mỗi lần viết thư thăm nhà, tôi đặt tên cho vùng đất quê tôi ở là "VÙNG ĐẤT ĐỎ". Mỗi gia đình được chia 5 sào đất, có nghĩa là nửa mẫu. Khoảnh đất này chỉ là nơi để xây nhà ở. Ruộng rẫy để trồng trọt và sinh nhai thì ở xa bên ngoài ấp chiến lược.

Ngoài những người có nghề tay trái như buôn bán, thợ nề, thợ mộc. Phần đông dân chúng ở đây sống bằng nghề trồng rẫy. Vùng đất này là vùng đất khai hoang. Dân chúng phải phá rừng, cưa cây, đốt rừng, chờ qua một mùa mưa rồi năm sau mới trồng trọt được. Bắp, lúa, khoai mì, đậu phộng, đậu xanh, đậu đen, đậu nành là những sản phẩm nông nghiệp mà vùng đất này cung cấp. Phải nói đây là vùng đất phì nhiêu và trù phú. Vùng đất người ta có thể trồng bất cứ loại cây ăn trái nào, miễn là biết cách chăm sóc.

Làng tôi ở là một tập thể hỗn tạp đến từ mọi vùng đất khắp nơi trên quê hương. Họ như những cánh bèo trôi giạt, mà sóng gió chiến tranh đã đưa họ về cùng một bến bờ. Họ tựa nương nhau mà sống, nhưng cũng có khi họ kèn cựa cạnh tranh nhau mà sống. Đa số họ chưa hề làm nghề ruộng rẫy bao giờ, nhưng cũng chỉ vì chiến tranh bắt họ phải tự học hỏi để sinh tồn.

Chỉ sau 3 năm, dân chúng ở đây bắt đầu xây nhà mới, nền xi-măng hay gạch hoa và mái ngói. Tất cả mọi người đều bắt đầu bằng những căn nhà lợp mái tranh, vách lá, cùng lớn dậy bằng những kinh nghiệm trao đổi với nhau hằng ngày vào buổi tối sau bữa cơm. Những người già thì nói chuyện quây quần quanh ấm trà xanh, hay có người còn uống một loại nước nấu với lá cây ngoài rừng hoang mà dân địa phương gọi là lá vôi. Những người trẻ thì tụ tập với bình rượu nếp, đồ mời là những đĩa thịt rừng như thỏ, nai, heo rừng, nhím, chim cu rừng, chim cú, và gà rừng. Đôi khi còn có những món lạ như thịt trăn và thịt rắn.

Những người đàn bà thì tụ tập và học hỏi nhau cách may vá quần áo, cách làm bánh, cách nấu đồ ăn, đồ nhậu khắp các miền. Chỉ cần nhìn một miếng đất trồng rau thơm ở sau nhà cũng thấy được sự hội nhập hài hòa giữa những sắc dân ở đây: rau Ngổ miền Bắc, rau Dấp Cá miền Nam, ngọn Tía Tô miền Trung, cây thuốc Dầu miền Thượng (một loại cây lá cầm máu đặc biệt rất cần thiết cho mọi người, vì làm nghề phá rừng trồng rẫy, thì việc gây tay chảy máu xảy ra hằng ngày). Tôi lớn lên giữa những trộn lẫn về cách nói chuyện, ăn mặc, cư xử, nên khi lớn lên trong tôi không còn biên giới sắc tộc và giống dân đối với mọi người chung quanh.

Nhà tôi rất đông anh em, mà lại toàn con trai. Nhà chị Khôi thì lại chỉ có hai mẹ con; mãi về sau này tôi mới biết chị chỉ là con dâu. Chị Khôi đã có chồng. Chồng chị là một thiếu úy Biệt động Quân, chỉ ở với chị được 2 tuần sau đám cưới; sau đó 3 tháng thì chết trận. Cha Mẹ của chị Khôi cũng đã chết từ lâu, nên chị ở lại với mẹ chồng, và hiếu thảo như mẹ ruột của mình. Tôi gọi mẹ chị Khôi là bác hay Thầy Thi, bác dạy học cho một trường Tiểu học ở làng bên là ấp Bảo Bình. Dân ở Làng này phần đông là người Việt gốc Hoa.

Hai mẹ con chị Khôi là mẫu người sống khép kín, trí thức và sang trọng. Ngay từ lúc còn nhỏ tôi đã biết họ là những người rất xinh đẹp. Đi ra đường họ nói tiếng Bắc, nhưng ở trong nhà họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Huế.

Mỗi nhà ở đây, đều cách nhau bằng hàng dâu Dâm Bụt vây quanh nhà. Cổng vào nhà ai cũng là hai cây Bông Goòn. Nước uống được lấy lên từ giếng. Giếng nước phải đào sâu từ 15 đến 20 mét mới có nước.

.Lấy nước từ giếng người ta không gọi là kín nước mà là quay nước,vì phải dùng một thùng nước cột vào giây thùng rồi quay lên bằng trục gỗ vì giếng quá sâu .

Đào giếng nước không phải là công việc gia đình nào cũng tự làm lấy được,đã vậy không phải giếng nước nào cũng trong và uống được. Có nhà đào trúng vùng đất có khoáng nên lại phải lấp đi không xài được,nước vị chua chất chất phèn.Co ù nhà đào trúng vùng đất xốp,đất đổ xuống đè chết người .Nhà tôi vì có nhiều anh em trai nên tự làm lấy. Nhà chị Khôi đã thuê các anh tôi làm công việc đào giếng cho nhà chị,nhưng Bố tôi nhất định không cho các anh tôi lấy tiền,nên vì thế giếng nhà chị Khôi đã chẳng bao giờ đào .Bờ dậu Dâm bụt bên hiên nhà tôi đã mở ngõ,để mẹ con chị Khôi hằng ngày qua kín nước bất cứ lúc nào .

Hai gia đình chúng tôi đã quen và thân nhau rất mau vì nhiều nguyên do; nhưng bắt đầu phải kể là do Bố tôi, vì ông là người tánh tình bất thiệp và hiếu khách .Ông anh thứ hai trong nhà tôi cũng là thầy giáo dạy cùng trường với bác Thi.

Bố Mẹ tôi lớn hơn bác Thi 15 tuổi .Bác Thi hơn anh Cả tôi 10 tuổi .Chị Khôi thì lớn hơn tôi 13 tuổi .Bác Thi gọi Bố mẹ tôi là anh chị,chúng tôi gọi bác là "bác" theo thói quen,dù bác chỉ đáng tuổi cô chú của chúng tôi mà thôi .Chị Khôi thì được anh em chúng tôi gọi là "chị" dù chị chỉ bằng tuổi anh thứ tư trong nhà của tôi .Với chúng tôi,ai đã có chồng đều được gọi bằng chị .Đối với các anh lớn của tôi,đã bị gọi bằng chị thì có nghĩa dù có đẹp cách mấy cũng ngoài "vòng tù tội"

Bố tôi là người thích ca hát, chèo cổ và ngâm thơ .Bác Thi thì biết đàn violon và piano .Các anh tôi lại chơi đàn guitar .Không có cái gì trên đời này giúp người ta mau hiểu nhau và cảm thông nhau dễ dàng cho bằng nhịp cầu văn học nghệ thuật .

Những đêm trăng vào mùa bắp non vừa được hái xuống từ những cây bắp xanh cao ngất sọ với tôi là đứa trẻ mới 11,12 tuổi; nôi bập lוע bốc khói, chén chè bắp thơm lừng... hương vị đó cơ hồ sau này tôi chẳng còn bao giờ được nếm lại một lần nào nữa trong đời giống như xưa. Chén chè bắp non tôi nếm lần đầu trong đời do bàn tay cô gái Huế là chị Khôi nấu,còn hằn in mãi trong trí nhớ của tôi.

Đêm huyền hoặc hơn và hoang đường hơn từ giọng kể chuyện cổ tích của Bố .Bố dẫn chúng tôi về vùng khói lam chiều hiu hắt của miền Thượng Du Bắc Việt.

Có một chàng thanh niên từ tỉnh về thành (Hà Nội) thi bơi lội . Chàng đã giật cúp vô địch toàn quốc khi chàng chỉ mới 16 tuổi; chàng có giọng máu lai Tây trong người,nên rất đẹp trai và vì thế lắm cô gái liếc mắt đưa tình .Và chàng đã yêu một cô gái đẹp kia,đang trọ học tại thành phố.Cô gái là con gái độc nhất của tù trưởng một buôn thượng miền thượng du Bắc Việt .Vì yêu,chàng đã theo nàng về buôn.Con gái buôn thượng này được tự do chọn chồng;chỉ có một điều khó khăn,là con trai phải ở rể 3 năm. Nhưng chỉ sau 6 tháng, chàng trai đã nhớ nhà,nhớ cha nhớ mẹ,nhớ đời trai tang bồng và cát bụi đường xa . Chàng muốn về thăm nhà.Chàng hỏi ý cô gái,và cô gái đã khóc lóc. Vì theo tục lệ, nếu làm như thế,có nghĩa là chàng trai đã không có lòng chung thủy.Nhưng vì yêu chàng,cô gái đành để chàng ra đi về thăm nhà.

Buổi sáng,hôm tiễn chàng đi,cô gái mời chàng ăn sáng bằng 9 trái trứng vịt sơn đỏ.Cô nói rằng đó cũng là tục lệ vợ tiễn chồng đi xa. Chàng đã cố gắng ăn hết cho vừa lòng cô gái .

Rồi những giọng lệ tiễn đưa, những lời tức tưởi ghen ngào cũng qua.Chàng trai lên đường về thăm nhà .Trên đường về quê đến một quán nước chè xanh bên bến sông,chàng dừng lại nghỉ .Chủ quán là hai bố con .Cô con gái bán nước và ông bố câu cá giúp con gái mình khi có những người khách đói lòng cần có một bữa ăn độ đường.Tuy có tính tiền nhưng giá cả rất phải chăng.Chàng trai trên con đường phiêu bạt giang hồ đã nhiều lần quã đây .

Buổi chàng đến trời đã xế chiều .Sau chén chè xanh thật mát bụng,chàng mon men đến bên ông bố đang ngồi chủ tâm câu cá .Chàng lặng im quan sát và kiên nhẫn chú nhìn vào khuôn mặt ông câu và vào dòng

sông sâu.Khuôn mặt đỏ đã cho chàng thấy sự bình an và tĩnh lặng.Dòng sông kia giúp chàng cảm nghiệm đời sống là thời gian luôn luôn trôi chảy, không dừng lại bao giờ .

Chủ cá Chép trắng thật lớn đã được câu lên .Khuôn mặt ông câu cũng dần ra một nụ cười,quay qua chào hỏi chàng trai .Nhưng đột nhiên ông như sững sờ chăm chú nhìn vào khuôn mặt chàng .Ông yêu cầu chàng cởi quần áo và trằm mình xuống sông. Tuy không hiểu lý do, nhưng chàng cũng nghe lời, vì nhìn thấy nét nghiêm trọng trong ánh mắt ông.

Ông lấy một chiếc khăn bịt mắt chàng . Ông ra lệnh cho chàng há miệng ra ở dưới nước. Sau một hồi tiếng hô hoán và thét gọi của ông câu, chàng thanh niên đã ói mửa ra và thoáng té xỉu trên tay ông .

Khi chiếc khăn được mở ra khỏi đôi mắt chàng trai , chàng thấy đúng 9 con vịt con đang bơi lội trong đồng ruộng của mình và trôi theo dòng nước .Ông nói:

-Thật may mắn anh đã gặp tôi vừa đúng lúc, không thì những con vịt kia sẽ lớn lên trong bụng anh và anh sẽ chết oan trên đường về nhà

Mẹ tôi cười lên tiếng hỏi mọi người:

-Có ai biết "Chàng Trai" đó là ai không?

Chúng tôi lao nhao hỏi Mẹ:

-Ai vậy Mẹ ?

-Các con hỏi Bố ,chứ Mẹ làm sao mà biết!

Chúng tôi nói thế, nhưng đều biết rằng:câu chuyện đêm đó không phải là chuyện cổ tích mà là chuyện đời thật của Bố .Bố trả lời mọi người bằng nụ cười im lặng hiền hòa của Bố .

Một buổi tối khi Bố kể chuyện tới đây thì tôi nằm ngủ quên trên võng.Nơi Bố kể chuyện cho mọi người nghe là căn nhà dưới, nơi vừa là nhà bếp vừa là phòng ăn. Căn phòng này rất rộng,có thể mới đủ chứa bàn ăn cho 13 ông giặc là anh em chúng tôi. Có nhiều người đã gọi chúng tôi là Thập Tam Thái Bảo.Thật ra,biệt hiệu này do chính chị Khôi đã đặt cho anh em chúng tôi .Khi tôi thức dậy,chị Khôi vẫn còn ngồi bên đưa võng cho tôi ngủ .Trên nhà vọng xuống tiếng kinh đêm của gia đình tôi .

Tôi trách chị Khôi:

-Sao chị không gọi em dậy đọc kinh!

-Gớm! Sao mà đạo đức quá vậy "ông cụ non"

-Chị không gọi em dậy đọc kinh, thế là em đã nuốt lời hứa cùng một người rồi .

Đôi mắt to tròn của chị Khôi như sáng lên trong bóng đêm:

-Em hứa với ai vậy?

Tôi nói giọng giận dỗi:

-Không thèm nói với chị đâu!

Tôi nhớ đến lời dặn của maseuor Thục Cẩn:"Nếu con muốn đi tu, thì đừng bao giờ bỏ đọc kinh tối"

Chị Khôi ôm đầu tôi dỗ dành.:

-Lớn chồng ngồng cái đầu rồi còn không nhẽo, ẹ . . . lêu lêu, mắc cỡ .Chị thấy em ngủ muỗi cắn nhiều quá,nên bỏ công ngồi ru cho em cứng của chị ngủ .Không cảm ơn lại còn làm tàng .

Giọng chị Khôi kéo dài trầm xuống rất giọng Huế, làm tôi cảm động,nhưng vì còn tính trẻ con nên tôi bật cười khúc khích .Trong bóng đêm,tôi thấy rõ chị đã đỏ mặt chẳng hiểu tại sao .Mái tóc đen dài của chị phủ lên mặt tôi như bóng mây ngợp hiền hòa . Mùi hương Bồ Kết và Ngọc Lan tỏa ra từ mái tóc chị làm tôi bỗng dưng xúc động bồi hồi. Tôi chỉ biết đó là mối xúc động diệu kỳ,chẳng có một ngôn từ nào có thể diễn tả nó một cách trọn vẹn.

Tôi bỗng nhớ đến buổi tối hôm nào, khi nghe tôi khoe hoa Ngọc Lan ở sân nhà thờ đang nở,chị Khôi đã dụ dỗ tôi đánh cắp hoa Ngọc Lan cho chị .Tôi đã bị ông mỗ gác nhà thờ đánh cho một trận đòn nên thân. Và tôi đã dấu chị Khôi không thêm nói cho chị nghe. Mãi đến 3 ngày sau,khi tôi đang tắm bên giếng vào buổi tối, chị Khôi sang nhà tôi kín nước vô tình thấy những vết roi trên lưng tôi .Chị hỏi mãi nhưng tôi nhất định không chịu thú nhận .

Tôi nói dối chị Khôi:

-Hôm qua em trốn học, bị Bố cho ăn đòn.

-Em xạo ke lắm! Vết roi này là vết roi mây,mà lại chẳng chịt nhiều như thế này .Có đến 50 "con lươn" chứ không phải ít .Em cứ làm như chị chưa thấy em ăn đòn bao giờ. Bố có đánh em nhiều lắm là 3 roi . . . chứ nào như ai đó, mà ác thế này À chị biết rồi, chỉ có thằng cha Mỗ coi nhà thờ .

Nhưng chị Khôi đã đoán ra được tại sao . Bàn tay chị với những ngón thật dài mân mê xoa trên lưng tôi, làm tôi nhớ đến cảm giác khi còn bé,Mẹ thường xoa lưng ru cho tôi ngủ .Tôi chỉ biết cùng là cảm giác dịu êm,nhưng khác biệt .Chị đã rút nước mắt vì những vết thương trên lưng tôi .Lần đầu tiên chị đã gọi tên tôi trống không :

-Nam đừng bao giờ dấu chị điều gì nữa nghe chưa ?

Tôi chẳng còn nhớ mình đã trả lời chị ra sao .Hình như,thằng bé chợt nhớ ra mình đang ở trần,với chiếc quần xà-loong ướt đầm,chạy vội vào nhà để mình chị Khôi giữa bóng Hằng Nga ngần ngợ soi hình dưới đáy giếng hút sâu .Tuổi 12 của tôi có những đêm mất ngủ,tôi không hiểu vì sao ???!

Và đêm nay nữa, khi mái tóc chị Khôi phủ xuống mặt tôi , cả thân mình tôi nóng bừng lên như trầm mình vào hơi lửa .Tôi nhảy vọt khỏi chiếc võng và đi lên nhà trên .

Bố vừa bắt đầu vào buổi nói chuyện với gia đình về những may mắn rủi ro,hay khó khăn mà gia đình đang trải qua .Lời khuyên đến các anh lớn trong lối sống và cư xử với mọi người hằng ngày .Lời khuyên khích ủi an đến các em nhỏ tuổi trong việc học hành .Thời gian còn sống với gia đình,tôi không hề cảm nhận được những điều quý giá mà Bố đã trao ban cho từng đứa con vào giây phút đó .

Tôi ngủ chung giường với hai đứa em út .Hai đứa chúng nó chưa đầy 3 phút sau đã ngủ, tôi thì nằm đó suy nghĩ về một điều gì đó thật vô duyên cớ. Nơi tôi ngủ không có cửa sổ để tôi được ngắm trọn vẹn chị hằng đêm nay . Aùnh trăng tôi thấy không trọn vẹn kia là nhờ lọt qua những vết đạn trên vách, tàn tích còn sót lại sau một buổi pháo kích.

Có lẽ, trong đời tôi,nếu có một mối thù hận không thể nguôi ngoai trong tôi,thì đó chính là sự oán ghét chiến tranh. Chán ghét những bộ áo giả dối con người đã mặc lên cho nguyên do gây ra chiến tranh -cái gọi là lý tưởng, chính trị,và tôn giáo. Tại sao qua mấy nghìn năm, con người vẫn không bỏ được thú tánh đâm chém và giết chóc. Đừng nói với tôi,chúng ta đang sống trong thời đại cực kỳ văn minh. Khi còn giết

chóc còn chiến tranh trên mặt đất này,thì máu xương là bằng chứng cho ta thấy nhân loại vẫn còn sống trong thời kỳ sơ khai,chưa có một chút tiến bộ nào về nhân bản cả.

Trăng bình nguyên luôn sáng vằng vặc sau một cơn mưa chiều . Đêm nay cũng thế,nàng trăng như trút bỏ áo mây để phơi mình lồng lộng trên vòm trời đêm .Đêm vànhững gì thuộc về đêm luôn là điều thu hút kì bí trong tôi .Tiếng côn trùng rả rích trong sân cỏ bên hiên nhà như ơ tiếng than van ai oán.Tiếng thạch sùng tặc lưỡi trên trần như tiếng thở dài tuyệt vọng.Con tắc kè bên nhà chị Khôi vừa kêu đủ chín tiếng,thế là ngày mai trời sẽ mưa .Trong niềm dự đoán trẻ thơ của tuổi chúng tôi là thế:các kè kêu 7 tiếng thì mai trời sẽ nắng .ơu

Như rừng sâu và những loài cây cỏ lạ là điều tôi tò mò khao khát kiếm tìm cả một đời tuổi thơ chẳng biết mỏi .Tôi trần trọc mãi không ngủ được.Aùnh trăng như triều sóng tràn bờ,mà hồn tôi là bãi cát vàng còn ghi những dấu chân người lại qua .Tôi lén đi ra khỏi nhà,ngồi trước hiên nhìn về chân trời xa .Chân trời xám ngoét như tương lai tuổi trẻ chúng tôi .Tôi không nghĩ là mình đã thấu hiểu nhưng mừng tượng cảm nhận rằng tôi và những đứa trẻ chung lứa hình như không có tuổi thơ .

Tiếng đạn nổ đã làm vỡ tan trái mộng mơ đời . Khói lửa đã xóa mờ và làm tắt lịm tiếng cười thủy tinh vô tư . Trong mắt nhìn đứa trẻ 12 có nét hoang mang ưu phiền của một thiếu phụ trải đời, mà chính nó cũng chẳng hiểu vì sao .

Tiếng rì rào nước đổ từ bên hiên nhà sau dậy lên óc tò mò trong tôi . Tôi đi lần về hướng đó .Chị Khôi đang gội đầu bên giếng nước . Chậu thau nước lấp lánh ánh trăng, nhìn xa như một mảnh trăng nghiêng rớt trên sân nhà, mà vật tóc của chị Khôi như rêu mây vắt ngang qua .Tôi ngồi xuống tảng đá đặt gần bên giếng,ngâm nhìn từng cử chỉ của chị Khôi gội tóc. Nhìn chị Khôi gội tóc, tôi bỗng hiểu thế nào là đài trang và khuê các. Chắc chị đã liếc nhìn thấy tôi từ xa,nên cử chỉ không vội vã hoặc giật mình. Chị Khôi chậm rãi vắn tóc quanh đầu rồi ngừng mặt nhìn lên tôi với nụ cười .Nụ cười mà người xưa gọi là chim sa cá lặn,tôi nghĩ thế. Tôi thấy khuôn mặt của chị như trẻ hẳn lại,vì hơi nước ướt hay vì ánh sáng ảo huyền của trăng .Bờ ngực của chị Khôi phơi bày gần như trọn vẹn trước mắt tôi,dưới làn áo bà ba trắng ướt đầm .Tôi là phỗng đá đứng nhìn,nhưng trái tim đập rộn rã cơ hồ làm tôi ngộp thở .Tôi nhắm mắt lại,nhưng hình ảnh đó càng hiện rõ hơn trong trí óc tôi .Tôi biết,chẳng bao giờ tôi có thể quên được hình ảnh đó trong đời .ừTri óc tinh tuyền của trẻ thơ như mảnh lụa trắng,mà nhà họa sĩ đại tài đã gom hết cả thần trí mình vẽ lên một trang thiên cổ tuyệt đại mỹ nhân .

Chị Khôi đến bên đưa tay xoa trán tôi và nói rất nhỏ:

-Chú bé con! Đừng suy tư nhiều qua! Đây là trái xoài đầu mùa mà chị đã để dành cho em nè!

Khi tôi mở mắt thì chị Khôi đã quay lưng bước đi. Tôi hụt hẫng như vừa đánh mất một điều gì đó.Trái xoài Thanh Ca chín vàng để bên chỗ tôi ngồi,trên cuống còn nguyên chiếc lá xanh rất tươi .Vườn sau nhà của chị Khôi chỉ trồng duy nhất một cây xoài từ khi nhà chị đến đây . Tôi đã vòi chị Khôi cho tôi trái chín đầu mùa và chị đã nhận lời .

Năm 1968,khi tôi 13 tuổi .Chiến tranh. Khốc hại . Tàn nhẫn. Khói lửa . Máu xương. Các anh lớn của tôi đã lần lượt rời xa gia đình vì nhu cầu chiến tranh .Những ngôi nhà được dựng nên bằng mồ hôi nước mắt,phút chốc chỉ còn là đồng tro tàn .Những khu vườn đòi hỏi cả một gia đình cần cù làm lụng liên tục từ 5 giờ sáng đến 7 giờ tối,từ năm này qua tháng nọ,chỉ thoáng giây đã tan hoang.Người dân đốt rừng trồng cây tìm trái ngọt.Chiến tranh đốt nhà phá cây trút cả lệ thảm lên đầu những người dân vô tội. Chiến tranh, tôi không hề hãi sợ nó,nhưng tôi kinh tởm nó như mỗi lần thấy loài sâu bọ dơ bẩn và đã ăn com chẳng ngon .

Tết .Đầu Xuân .Thay vì pháo đỏ bánh chưng xanh,chỉ còn là,bom nổ đạn bay hỏa châu đỏ đầy trời .Những xác người nườm nượp gầy gáp để vinh danh cho cái bộ mặt khốn kiếp của chiến tranh .

Cánh thiệp đầu xuân nắn nét của tuổi mới lớn bỏ bay trên những cuộn giấy gai .Chúng tôi đã sống như loài thú mặc áo da người,vì ý chí lương tâm ước mơ đã cháy rụi .Con tìm tận nguyên của đời sống hiện tại đã đẩy những ước mơ tuổi trẻ của chúng tôi về miền hạnh phúc siêu thực nào đó .Vì chỉ ở đó,tuổi trẻ bỗng như được vỗ về bằng đôi tay không biết trở cờ phản bội .Bởi chỉ ở đó,tuổi trẻ không cần phải nghe lời dụ dỗ tin vào một mớ lý thuyết ,đem nhân loại đến thiên đường hư vô hạnh phúc chỉ có trong trí tưởng của lũ người ăn không ngồi rồi.Hư ảnh vật vã sau một cơn say như. Ý nghĩ hụt hẫng chơi vơi, trống rỗng nát tan sau lần hưởng thụ quá độ.

Làng tôi qua hai ngày tết đã hoàn toàn thay đổi hẳn bộ mặt . Gần một nửa số nhà cửa trong làng bị cháy rụi . Dân làng lũ lượt chạy tỵ nạn. Số phận con người trở thành loài kiến bọ chạy quanh trên chảo rang nóng.Gia đình tôi và hai mẹ con chị Khôi cùng chạy chung.

Qua 2 tuần lễ,cuộc chiến nguôi dần quanh vùng tôi ở .Bố sai tôi quay trở về nhà cũ để tìm những tư trang mà trong lúc vội vã chạy loạn đã không kịp mang đi. Tôi,chị Khôi và gần 20 người khác cùng đi chung quay về làng cũ .Tôi làm xong những việc theo lời Bố dặn thì trời đã về chiều. Chị Khôi nấu cơm,và hai chị em ăn chung. Chúng tôi cố gắng nói đùa để tạo cho nhau nụ cười,nhưng tiếng cười gượng gạo cũng tan vào không gian vắng lặng,lạnh lùng và tang tóc .

Buổi tối,chị Khôi dọn hai chiếc chiếu manh lăm giường ngủ ngay bên căn hầm tránh pháo kích ở nhà tôi. Chiếc đèn dầu leo lắt để giữa 2 chiếc chiếu ngủ .Chị Khôi làm vài đĩa đậu phộng ,ø bắp rang và nồi bánh trôi xới nước.Chị tìm gói những hộp mứt,bánh chưng mà hai gia đình cùng làm chung với nhau .

Tết đã chẳng đến nên không ai được ăn . Tôi nằm dài vừa ăn vừa đọc sách để ru giấc ngủ trong khi chị Khôi rửa chén và dọn nhà. Thế giới của tiểu thuyết giúp tôi nguôi quên những suy nghĩ và lo lắng. Tôi nằm ngủ với cuốn sách để rớt trên ngực.

Giật mình thức giấc nửa đêm,tôi xoay mình nhìn về hướng chiếu chị Khôi nằm.Đầu óc tôi sau giấc ngủ trở thành trong suốt như pha lê .Lần đầu tiên trong đời tôi được nhìn tư thế một người con gái trong giấc ngủ .Ành đèn dầu vắn xuống thấp chỉ còn chút ánh sáng xanh leo lắt.Và lần đầu tiên trong đời tôi phải chống chọi với cơn cảm dỗ của dục vọng.Tôi nằm yên cho cơn sóng lòng như cơn quái vật vùng vẫy trong tôi. Có lẽ bằng trực giác, chị Khôi cũng thức dậy .Cả hai đều không nói một lời .Ành mắt của chị Khôi nhìn tôi là biển sóng ngút ngàn trùng dương muốn nhận chìm chiếc thuyền con là tôi .

Bỗng nhiên có tiếng réo đạn bay giữa tầng không . Tầng tràng đạn canon nổ bùng trời. Chúng tôi cùng nhảy xuống hầm tránh đạn pháo kích .Nỗi sợ hãi là cuộn giấy trôi chặt chúng tôi lại thành một khối trong góc hầm tối .Hầm tối của đời sống khốn cùng bên ngoài và hầm tối của thế giới tâm tư đen đặc bề trong nổi quẩn bách vô vọng tột cùng.Cảm xúc và dục vọng con người biến mất .Người ta ôm nhau trong nỗi cóng buốt và tê lạnh.

Giữa khoảng thời gian tiếng đạn nổ vơi đi .Chị Khôi hỏi thăm bên tai tôi:

-Nếu đạn rớt trúng hầm, chị em mình cùng chết,không biết rồi người ta sẽ nghĩ mình là gì với nhau nhỉ?

-Em chẳng biết, còn chị thì nghĩ sao?

-Chị nghĩ họ sẽ tưởng lầm chúng ta là vợ chồng.

-Chị chỉ nói đùa. Đạn mà rớt trúng hầm thì chúng ta cùng tan xương nát thịt, còn gì đâu để mà người ta xét đoán.

Tiếng pháo kích lại dội lên liên tục cắt đứt dòng tư tưởng chúng tôi cùng trôi vào. Riêng tôi chỉ hồi hộp khi nghe tiếng đạn nổ đầu tiên , sau đó thì tâm tư lắng đọng lại. Chị Khôi run rẩy trong vòng tay tôi vì sợ hãi .Tôi cảm thấy mình bỗng dưng lớn dậy. Con dục vọng kéo về như thác đổ, và tôi chẳng biết làm gì hơn là xiết chặt thân hình chị Khôi trong tay mình .Trực giác của đàn bà báo cho chị biết cơn xúc động

của lòng tôi. Chị Khôi lơ lửng tay ôm và lùi xa đến một góc gầm đối diện. Có lẽ chúng tôi cùng nghe thấy tiếng nhịp tim đập của nhau.

Tính trẻ thơ trong tôi vẫn còn mạnh mẽ ồ. Đêm đã thật khuya, nên tôi cũng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, hình ảnh một người con gái đẹp tôi vẫn khao khát trong tiềm thức hiện về nguyên vẹn hình hài một Eva trong vườn địa đàng.

Tôi chợt tỉnh dậy, chị Khôi đang nằm bên tôi không một miếng vải che thân .

PHẠM VŨ ANH NAM

06-2002

phamvuanhnam@yahoo.com